

Yazarken senindir sözcükler,
bittiğinde yazmak, herkesin olur...

MAVİ YAZILAR

Prof. Dr. Ferruh N. Ayoglu

MEVSİMLER

Bir gemi çıkış yaptı limandan. Öylece süzülüp gitti. Sonra açıktan gelen bir gemi girdi limana. Açıkta 7 gemi, alargada bekliyorlar. Delice sorular kafamda, yanıt arıyorum. Hangisi, gitmek mi, gelmek mi, kalmak mı? Hüzün ya da sevinç, hangisine yakışır? Zaten mevsim de güze dönüyor iyiden iyiye.

Benimki, yüreğim, uzun zaman önce koptu karadan. Çözüp kıyıya bağlayan halatları, mavinin içinde, alargada kalmak istedi. Ne zaman koptu sazın teli artık anımsamıyorum. Alargada olmak, bir yere gitmesen de seyirde olmak gibi gelir bana. Denizin, çapanın zincirine bağlı salınımında kalması yüreğin. Sonradan öğrendim bu halin iflah olmazlığını.

Yaz düşlerle doludur hep, kaçış, kurtuluş düşüdür. En çok da denizle özdeşleştirilir. Kollarını iki yana açar, koskoca bir maviliğe bürünür, koynuna atlamayı bekler. Hele bir de baharın, kışın bitişini haber veren coşturucu duygusuyla birleşince, kocaman bir özlemek olur yaz. Belki de bu yüzdendir, çoğu insan, en çok gelirken özler yazı. Kavuşmanın coşkusu da bu yüzdendir belki de.

Sizi bilmem ama ben en çok güzde özlerim yazı. Asfalta düşen iki damla gözyaşı, ayrılan iki el gibi geride kalınca yaz. Sararıp düşen yapraklara takmıyorum kafayı. o şarkıdaki gibi, biliyorum,

düşen yaprakla bitmez dalın öyküsü. Laf aramızda belki de en güzel zamanıdır mavinin güz ve kış. Yazın zamana sadık deli meltemleri, şehir evleri gibi dip dibe koylara doluşan tekneler, ne desen durmayan gürültücüler çekip gider yaz bittiğinde. Kimi zaman delirse de aslında daha kararlıdır artık rüzgar da deniz de. Ya kimse yoktur ya da bağırman gerekir komşu tekneye. Yine de yaz durur yüreğinin bir köşesinde. Bilirsin ki, güz de kış da bahar da geçmeli, geçirilmelidir bir şekilde.

Geçen yıl Kasımdı. Yine böyle özlemiştim maviyi. Kaçtım. Metin ve ben dünden hazırдық aslında. Sezonun bitmesini bekliyorduk sessizce. Öner, Ercüment ve Temel de katıldı ekibe. Onların ilk deneyimi olacaktı üstelik.

Avara olacak, yelkenleri fırlatma rüzgara bırakacak, hani derler ya, inceden uzayıp gidecektik. Son sözü deniz söyler ama rotaya "Rodos ve Simi" yazmıştık. Hazırlıkları bitirip, tüm ekip teknenin kışında oturduğumuzda okuldan kaçan çocuklar gibiydik..

Dışarıda, deliye dönmüştü rüzgar. Mevsim dönüşüydü, tahmin ediyorduk, "şimdi değil" diyordu deniz. Yağmurun eşliğinde kurulan sofralarla, sızdıra sızdıra tüketilen kadehlerle, "haydi be Poseidon, bir yol ver bize" diye diye dolandık biraz Göcek koylarında. Böyle geçse de bütün hafta, ona da razıydık aslında.

Sonra, göz kırptı Poseidon. Ya insafa gelmişti maviye sevdalılara ya da bir işi çıkmıştı bilmiyorum, “üç gün izin size” dedi.. “Belki” sözcüğü ne de büyük bir umutmuş zamanı geldiğinde. Fethiye Limanı’na geçtik; en azından deneyecektik. Olmazsa da olmayacaktı işte.

Ağa Limanı’na yaklaşırken durum değerlendirmesi yaptık; Fethiye, gümrük derken akşama ulaşıyordu zaman. Simi’yi çoktan çıkartmıştık kafamızdan. Gelecek havaya bakılırsa, Rodos’ta iki geceye yetecekti zaman. Seyirde karar almak uzun sürebilir bazen. Tekne de son sözü kaptan söylese de, herkes bilgisini, tahminini, görüşünü paylaşır; öyle bildik, öyle uyguladık hep. Yaklaşan sert havayı, önümüzdeki seyri ve olası zorlukları konuştuk, Öner, Ercüment ve Temel “gidiyoruz dersiniz gideriz, karar sizin” deyince pas geçtik Ağa Limanını. Bırakıp beyaz kuşu Poseidon’un nefesine, devam ettik maviyle yoldaşlığa.

Üç gün demişti Poseidon ama öğrendik ki, iki güne indirmiş izni. Olsun, karanlıkta vardığımız Rodos’ta bir akşam demine, gündüz Lindos’a uzanan geziye izin verdi yine. Hızla çözülüp düştük yola. Biz önde Poseidon ardımızda, takılıp onun hırçın nefesinin dış halkasına girdik Fethiye Körfezi’ne. Sonra birden dönüp arkasını gitti Poseidon. Bıçakla kesilir gibi kesildi rüzgar körfezin ortasında.

Güz bitmişti... kaçmıştım... kış vardı önümde aşılacak. Seyir defterine düştüğüm notlar... paylaşılan fotoğraflar... anılar. Oturup kitabını yazdım kaçışın; “Güz Rüzgarları” koydum adını.

Bahar umuttur. Öyle geldi yine. Cıvı cıvı, rengarenk. Aslında baharı da güzeldir mavinin. Hani kanatlarını güneşe dönüp çırpın, tüylerini güneşle dolduran o kuşlar var ya ona benzer usul usul maviye açılan tekneler. Kararlıdır yine deniz. Meltemler, bir erken, bir geç, saatini ayarlama çabasında.

Planlar... düşlemeler... acabalar... Mayıstı. Kaçtım. Yine. Bu sefer Simi yazılmıştı rotaya. Kalesi, adımlarımızı vurduğumuz daracık sokakları, saat kulesi, meyhanesi, sorunları çözmeyi kolaylaştıran görevlileri ve insanları ile sınırsız karşıladı Simi.

Fotoğraf: Ferruh N. Ayoğlu

Biliyorum, maviye boyandıysa yüreğin, her seyir farklı anlamlar, farklı duygular sunar. Ama bunun anlamı, bunun duygusu başkaydı; geçen sayıda anlattım biraz.

Ve sonunda geldi yaz. Kafamda bilmem kaçınıcı kez bir deli soru; neden kerelerce okumayız bir kitabı? Kitaptan mı, bizden mi bu açgözlü tüketim hırısı? Bir kitap seçmeliydim kitaplığımından. Tekrar okumak için bir kitap. Onu aradım. Daha önce dört kez edininip, dört kez okuduğum ve üç kez kaybettiğim kitabı. Bulamadım. Dördüncü kez kaybolmuştu. Belli ki alıp getirmemişti yine birisi. Üzülmeli mi, sevinmeli bu işe diye düşünürken, vazgeçtim deli sorulara yanıt aramaktan. Gidip bir tane daha aldım kitapçıdan.

Gülünün Solduğu Akşam... Ve yine... aynı heyecanla... düşürmeden elinden... gülerek kimi zaman... kimi zaman kahrolarak... boğazına düğümlenenleri aşarak... görmesinler diye gözlerini kaçırarak... Başlangıcını da sonunu da bilerek, beşinci kez okudum Erdal Öz’ün satırlarını.

Mavinin koynunda akıp geçti koca yaz. Bundan sonrası dersiniz, izin verirse hayat, yine güz, yine kış, yine bahar... Gerisi kismet...

Kitap mı? Yine yok kitaplıkta. Ama biliyorum artık, oğlum aldı bu sefer.

Mavi... Deniz... Galiba her hali güzel bu denizin de deniz olmanın da.